

trebuie să o mai sărutăm din această cauză?

- Ba da, trebuie. Atunci când omul sărută cu evlavie și dragoste fierbinte sfintele icoane, ia culorile de pe ele și se zugrăvesc sfinți înăuntrul său. Sfinții se bucură atunci când se ridică de pe hârtii sau scânduri și se întipăresc în inimile oamenilor. Când creștinul sărută cu evlavie sfintele icoane și cere ajutor de la Hristos, de la Maica Domnului, de la Sfinți, sărutându-le cu toată inima lui, soarbe în inima sa nu numai harul lui Hristos, al Maicii Domnului sau al Sfinților, ci și pe Hristos întreg sau pe Maica Domnului sau pe Sfinți și îi așează în catapeteasma bisericii sale. "Omul este Biserică a Sfântului Duh". Vezi, fiecare slujbă începe cu sărutatul icoanelor și tot cu sărutatul lor se termină. Dacă oamenii ar înțelege lucrul acesta,

câtă bucurie nu ar simți și câtă putere nu ar lua. Icoana care se pictează cu evlavie absoarbe de la pictorul evlavios harul lui Dumnezeu și transmite oamenilor mângâiere veșnică. Pictorul se pictează, se transpune în icoana pe care o face. De aceea starea lui sufletească are o mare însemnătate. Părintele Tihon îmi spunea: "Eu, fiule, atunci când pictez epitafe, cânt: *Iosif cel cu bun chip, de pe lemn luând...*". Cânta și plângea mereu și lacrimile lui cădeau pe icoană. O astfel de icoană face o predică veșnică în lume. Icoanele predică și predică veacuri de-a rândul. Un om îndurerat aruncă o privire către icoana lui Hristos sau a Maicii Domnului și primește mângâiere.

Sursa: Cuviosul Paisie Aghioritul, Cuvinte duhovnicești, Editura Evanghelismos, București, 2003

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 18 iulie / 18:00** – Sfântul Maslu
- **Sâmbătă: 19 iulie / 18:00** – Vecernia și Litia
- **Duminică: 20 iulie / 08:00** – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ Duminica a VI-a după Rusalii (Vindecarea Slăbănogului din Capernaum)
→ Sf. Slăvitul Proroc Ilie Tesviteanul (hram)

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

*„Avem un Dumnezeu atât de bogat, cu un atât de mare Har,
iar noi trăim atât de sărăcăcios... Ne întristăm din te miri ce. E mare păcat!
Ar trebui să fim neîncetat bucuroși. Ar trebui ca viața noastră să fie neîncetat, zi de zi,
o uimire. Nu există zi în care Dumnezeu să nu ne dea o nouă simțire a vieții veșnice!”*
(Părintele Sofronie, Știu un om în Hristos, p.401)

♦ Nr. 80 / 13 iulie 2014 ♦

MITROPOLITUL ANTONIE DE SUROJ

PREZENȚA LUI DUMNEZEU

Dacă vă așezați într-o cameră și spuneți: „*Dumnezeu este aici, cu mine*”, veți constata că nu va trece mult și vă veți întreba cum să vă umpleți timpul cu o activitate care să vă elibereze de nerăbdare. La început vă veți simți minunat, pentru că sunteți obosiți și va fi odihnitor să stați comod în fotoliu; liniștea din încăpere vă va da un sentiment de pace. Foarte adevărat – dar dacă va trebui să treceți dincolo de aceste momente firești de relaxare și odihnă și să rămâneți în prezența lui Dumnezeu după ce firea omenească se va fi relaxat,

veți vedea că va fi foarte greu să nu vă întrebați: „Și acum ce trebuie să fac? Ce să-I spun eu lui Dumnezeu? Cum să mă adresez Lui? Văd că El tace. O mai fi aici sau nu? Cum să împac eu tăcerea Lui sau absența Lui cu prezența mea marcată de neastâmpăr?”.

Prin urmare, unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le înțelegem este importanța de a sta față în față cu Dumnezeu fără a face nimic. Deși aceasta nu pare a fi o acțiune deosebit de evlavioasă, dacă veți ajunge la acea liniște pe care Sfinții Părinți răsăriteni o numesc „isihie”, veți fi în stare să realizați ceva în viață.

Sursa: Mitropolitul Antonie de Suroj - *Dumnezeu și Omul*, Editura Sophia, 2011

ARHIM. EMILIANOS SIMONOPETRITUL

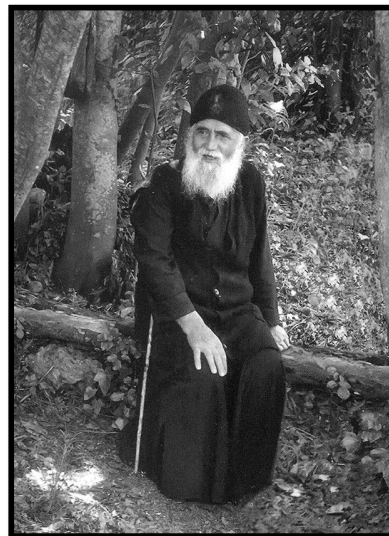
IUBIREA APROAPELUI

Trebuie să-i primești pe oameni așa cum sunt. Dacă vrei să-și schimbe

cuvântul, viața, privirea, inima, dispoziția față de tine, nu e cazul să faci nimic. Dimpotrivă, se vor ridica războaie în inima ta, îndurerându-te pentru cele ce le-ai auzit, și te fac să te întristezi. Atunci vei începe și tu să te împotrivești, vrând să le răsplătești pentru câte ți-au făcut. Într-adevăr, omul îndurerat, melancolic, cel care se împotrivește și se plânge, este cel chinuit, pentru că nu a priceput că ceea ce i-a spus sau i-a făcut celălalt, exact de aceea are nevoie. Mântuirea noastră ar fi fost îndoielnică dacă celălalt nu ar fi fost exact cel care este, prin urmare, trebuie să-l accept așa cum este și cum se poartă față de mine, și nu numai să nu grăiesc împotrivă, ci și să-l iubesc [...].

Dimpotrivă, dacă nu-l primesc pe celălalt, inima mi se învârtoșează și mă doare. Într-adevăr, câți nu pot să se înțeleagă cu celălalt și să-l recunoască încep să aibă un dezechilibru în existența lor, să le judece pe toate, să răstălmăcească și să se dezvinovățească: „De ce-mi vorbești așa? Dar n-am vrut să spun asta, ci aceea, dar nu m-ai înțeles.” Își pierd toată viața ocupându-se de alții, stăpâniți de alții și robiți de alții.

Sursa: Arhim. Emilianos Simonopetritul - *Cuvinte Ascetice – Tâlcuire la Avva Isaia*, Editura Sfântul Nectarie, 2010

CUVIOSUL PAISIE AGHIORITUL EVLAVIA FAȚĂ DE ICOANE

Câtă evlavie trebuie să avem față de icoane! Un monah a pregătit o icoană a Sfântului Nicolae ca să o dea de binecuvântare cuiva. A învelit-o într-o hârtie curată și a pus-o în dulap până ce o va da. Dar fără să ia aminte, a pus-o invers. Peste puțin, în camera lui a început să se audă un zgomot. Se uita monahul încoace și-ncolo, ca să vadă de unde venea acest zgomot. De unde să-și dea seama că zgomotul venea din dulap? Zgomotul a continuat destulă vreme, “tac-tac-tac”, nu-l lăsa să se liniștească. În cele din urmă, ducându-se aproape de dulap, a înțeles că zgomotul ieșea din

icoană. “Ce să aibă icoana?”, și-a spus. “Ia să văd!”. De îndată ce a desfăcut-o, a văzut că era pusă invers. A pus-o cum trebuie și îndată zgomotul a încetat.

Cel evlavios are evlavie în mod special la icoane. Și când spunem că are evlavie la icoane, ne referim la faptul că are evlavie la persoana zugrăvită pe ele. Când cineva are o fotografie a tatălui său, a mamei sale, a bunicului, a bunicii sau a fratelui lui, nu o poate rupe sau călca; cu atât mai mult o icoană. Martorii lui Iehova nu au icoane. Cinstea pe care o dăruim icoanelor o consideră idolatrie. Am spus odată unui martor a lui Iehova: “Dumneavoastră nu aveți fotografii în casele voastre?”. “Avem”, mi-a răspuns. “Ei bine, mama nu sărută fotografia fiului ei, atunci când el este departe?”. “O sărută”, îmi spune. “Sărută hârtia sau copilul?”. “Pe copilul ei”, îmi răspunde. “Ei, precum aceea atunci când sărută fotografia fiului ei își sărută fiul și nu hârtia, așa și noi sărutăm pe Hristos, și nu sărutăm hârtia sau scândura”.

Părinte, dacă o scândură a avut cândva pe ea chipul lui Hristos, al Maicii Domnului sau al vreunui sfânt și culorile s-au șters din pricina vremii, nu